

Ohře 15. – 23. června 1990

Účast: Pavel, Helča, Karel S., Jirka V., Pavla a Standa, Luďa a Petra M., Jarka Š., Míša L.

Pátek 15. června 1990 (Praha – Tršnice): Na start celé vody, do Tršnice u Chebu, jsme se dopravili ve dvou skupinách. První ve složení Pavel, Standa a jeho kamarád - řidič nákladáku, kterým byly vezeny kánoe, to vzala po Karlovarské silnici se zastávkou v Krušovicích. Zde zakoupili v podnikové prodejně místního pivovaru několik lahváčů na cestu a při jejich konzumaci dojeli do Tršnice. Ostatní cestovali tradičně vlakem a jízdu samozřejmě provázelo popíjení různých lahvinek. S jejich názvy se dnes člověk setká již jen sporadicky, jelikož pro své chemické složení asi již byly hygieniky a ekology zakázány. Hrdla si tak vypalovali například výčepní lihovinou, zelenou či Jarčinou domácí slivovicí.

Neoficiální tábořiště v Tršnici bylo opuštěné, a tak Pavel se Standou vyložili loď a bagáž (nákladák poté odjel) a postavili stany. Po příchodu ostatních z vlakového nádraží byl zapálen ohýnek, u kterého jsme pak popili a pokecali... Radikální stoupenec OF Standa s plackou „Smrt komunistům“ na hrudi přitom hořce litoval, že vodu nejede Peršing, jenž se týden předtím tak „zdundroval“ s Petrem Šimůnkem, až si v opilosti rozbil hlavu a lékař mu účast zakázal. Neskonale se totiž těšil na slovní souboje na aktuální téma volby se zastáncem „třešniček“.

Sobota 16. června 1990 (Tršnice – Kynšperk; 16,7 km): Bylo hezké počasí a tak jsme na řeku vypluli v pohodě. Jen jsme museli nejdřív dopoledne vyčkat návratu Karla, který si v noci vzpomněl, že kdysi byl v Chebu na vojně, a tak se tam z nostalgie v noci vypravil vlakem podívat.

Tok se klikatil v písčitém korytu otevřenou krajinou mezi loukami a poli v četných meandrech lemovaných vysokými bolševníky, rákosem a křovím, a my nechali loď unášet proudem. Pouze žlutý „parník“ s Pavlem na zadáku plul od břehu ke břehu, přičemž rozrážel křoviska svým háčkem Helčou. Byla to totiž Pavlova první voda. Jirka měl naopak problémy s propustností své Vertexky. Čerstvé záplaty moc nedržely a tak musel každou chvíli zastavit a vylít ešusem z lodi vodu. Část Ohře, asi tak půlka toku, totiž protékala nikoliv volně, ale skrz Jirkův cedník, aby si pak klidně pokračovala dále.

Na tomto místě je dobré popsat naši flotilu. Ta se skládala z jedné poměrně slušné Vltavy, jedné značně prosakující Vertexky a třech obludných monster přezdívaných „parník“. Tyto kánoe s dvojitým dnem a trojicí sedaček se vyznačovaly tím, že byly neskutečně těžké a téměř neovladatelné. Pakliže s nimi chtěl někdo zatočit, musel si najet jako s autobusem a při záběrech pádlem vynaložit sílu tří býků. Na druhou stranu byly díky své hmotnosti a rozlehlosti mimořádně stabilní. Krom jednoho „parníku“ se jednalo o kánoe půjčené z Kolbenky.

Po celodenní jízdě jsme se přiblížili k cíli naší dnešní plavby, jímž bylo tábořiště v Kynšperku. Ještě předtím jsme se však několik set metrů před ním zastavili na pár „kaloušků“ u vodáckého „zavlažovacího“ stánku u řeky. Vše probíhalo poklidně až do okamžiku, kdy se vodák od vedlejšího stolu vrátil z WC v křovinách po chvíli následován svým kamarádem. Ten totiž obratně vyloupl drn, na němž bylo úhledně stočeno ještě teplé hovno a donesl mu ho ke stolu se slovy: „To jsi tam zapomněl.“ Postižený však neztratil duchapřítomnost a kontroval: „To není moje, tohle už tam bylo předtím, já ho měl kousek vedle.“

Večer jsme se vydali do „centra“ a usadili se v hotelovém výčepu. Helča zde narazila na bývalou spolužačku, která tu „pinglovala“, ale po dvou dnech na vodě už se k ní raději nehlásila. Z otupělosti způsobené celodenním působením sluníčka všechny probral Standa, když nepozorovaně zmizel, aby se po chvíli jako mistr převleků vpotácel do výčepu oděn v ošuntělý montgomerák vyzdobený „dévěťáckými“ nábojnicemi a pišťalkou a halasně šišlajíc: „V Hodoníně za vojáčka ...“ Důvodem jeho šišláni byla protéza v puse, která mu vytvářela třetí patro zubů, s nímž vypadal jako replika vetřelce. Se zuby jsme se pak náramně pobavili. Nejprve vhozeny do Jirkovy porce salámu s cibulí byly důvodem jeho náhlého „nasyčení“, jímž odůvodnil odstrčení nedojedeného talíře, a pak kolovaly z jednoho püllitru do druhého. Ve finále Standa osočil servírku, že mu donesla pivo se zuby na dně. To jí naprosto vyvedlo z míry a jediné, na co se zmožla, byl pokyn, abychom se všichni usmáli a ona mohla zjistit, či ty zuby jsou. Neuspěla a tak nám, protože už všichni dojedli večeři, vzala košíček se zbylým chlebem a zmizela s ním k nedalekému stolu, kde jim chleba došel. Nevšimla si přitom, že všechny kousky jsme předtím označili otiskem inkriminované protézy...

Po zavíračce jsme se odpotáčeli do tábořiště. Dusnou noc zažila Pavla, která až do rána zadkem vytlačovala Standu, jenž se rozvaloval v malém „áčku“ i na její polovině. Ráno však zjistila, že ten koho vytlačovala nebyl Standa, ale jakýsi opilec, který se jim v noci v domnění, že leze do svého, nepozorovaně nastěhoval do stanu. Ten byl svojí přítomností po svém procitnutí překvapen snad ještě více než jeho nedobrovolní hostitelé.

Neděle 17. června 1990 (Kvňšperk – Loket; 28,4 km): Počasí bylo nadále mimořádně příznivé. Řeka vstoupila do hlubšího zalesněného údolí, písčité dno vystřídalo kamenité, tok se mírně zrychlil a objevily se první peřejky. Jízdu nám navíc oživil [jezík v Šabině](#). Přestože se jednalo v podstatě jen o malou vlnku, zavládlo mezi námi, zejména pak mezi nováčky, obvyklé napětí. Všechny věci, které by mohly při cvaknutí se utrpět, nebo by se třeba jen musely sušit, jsme cpali do již tak napěchovaných barelů. Jirka si dokonce pro jistotu svůj nový, za nemalý peníz před odjezdem na vodu zakoupený foťák, jenž měl v barelu a asi třech dalších hermeticky uzavíratelných a nárazuvzdorných obalech, vyndal a pořizujíc přitom několik fotek raději přenesl po břehu. Šabinu jsme ale nakonec sjeli bez zaváhání.

Trasa byla poměrně dlouhá, ale času bylo dost a do Lokte, obtékaného řekou v ostrém oblouku, jsme dojeli k večeru, když jsme již z dálky spatřili na skále se majestátně tyčící hrad. Trochu jsme se zapotili na [prvním Loketském jezu](#), když jsme museli kánoe obtěžkané bagáží přenášet ve čtveřicích na pádlech šikmou strání na pravém břehu. Pouze Standa jez přes vysoký práh s hlasitým křupnutím kýlu své kánoe singlem sjel...

Pondělí 18. června 1990 (Loket): Tento den jsme se rozhodli setrvat v téměř prázdném tábořišti v Lokti a dát si po dvou dlouhých trasách „voraz“. Od správce jsme si půjčili sekeru a pilu a z lesa pak stáhli množství soušek. Mezitím jsme nakoupili ve městě osm kuřat, která jsme k večeru začali opékat na rozdělaném ohýnku. Míša k tomu brnkla na kytaru, povídalo se, zpívalo, popíjelo pivičko a pojídala skvěle propečená kuřátka. Atmosféra byla celý večer vynikající. Nedaleko nás seděla skupinka východních Němců sročená kolem chraplavého tranzistoráku a elektrického svícnu s mihotající žárovkou a popíjející jakési nechutné „lepídlo“... Jaký to kontrast!

Úterý 19. června 1990 (Loket – Hubertus; 20,5 km): Veselou příhodu jsme zažili při dopoledním odjezdu. Luďa, přestože neuměl německy ani slovo, se dal do „hovoru“ se zmíněnou skupinkou Němců na téma kvalita lodí. Němci chválili své skládací plátáky, ale Luďa je rázně odbyl mávnutím ruky. Pak ukázal na svůj parník a se slovy: „Tohle je dobrá

lod!“ s ním demonstrativně zatřásl. Ozvalo se řinčení vypitých lahví od piva a kořalky uložených v jeho kapsách na přídí a zádi. Němcům se rozzářily oči a sborově zvolali: „Gúúút, gúút.“

Úterní trasa byla opravdu úchvatná. Proplouvali jsme nádhernou nedotčenou krajinou, malebným údolím Svatošských skal s hustými smrkovými lesy a tyčícími se žulovými skalními masívy, stěnami, pilíři a jehlami. Později před Karlovými Vary se tok zklidnil a vtekl do široké kotliny. V poledne jsme se v tomto noblesním městě zastavili. Ve svých vodáckých úborech, špinaví a po několika dnech na vodě odtržení od civilizace jsme se na kolonádě mezi lázeňskými seladóny a zmalovanými a neparfémovanými „kremrolemi“ obzvlášť vyjímali. Oživili jsme jejich promenádní manévry svým pobuřujícím zjevem a nechali je nasát odér a pižmo ze svých potních žláz, aby si z lázeňského města odvezli něco více než jen zážitky z filmového festivalu a znovunabyté zdraví. Navštívili jsme vřídlo, prošli se po [městě](#) a pak jeli dále.

Krátce před příjezdem do cíle naší trasy, neoficiálního tábořiště u cvičné peřeje Hubertus, jsme byli šokováni, když se po vyplutí ze zákruty náhle vzduchem nad našimi hlavami mihl skokan na lyžích a nedaleko nás dopadl do vody. Ze dřeva zde byl totiž postaven malý skokanský můstek, na němž si několik vyznavačů tohoto sportu sjíždějí po rákosové sjezdovce, nebo čert ví po čem, zkoušelo skoky. To jsme ale již opět pluli údolím lemovaným hustými lesy, tok se zrychlil a v korytě přibyly veliké kameny.

Dojeli jsme na Hubertus a postavili zde na levém břehu stany. Několik z nás si pak tuto táhlou peřej s vysokými vlnami využívanou jako cvičnou slalomovou dráhu hned zkušebně úspěšně sjelo. Večer jsme přepluli na pravý břeh ke stánku, kde jsme popili a pobavili se. Po jeho zavření nás však čekala ve tmě cesta zpět. Jelikož jsme byli oblečení, lehce vratcí, blízká peřej zrychlovala tok řeky a navíc byla tma, bufetář nám pobaveně nabízel, že nám dá na špičky lodí svíčky, pravíc přitom: „Včera tady byla skupinka jako vy. Byli tak nametený, že vyplulo pět světýlek a na druhý břeh dopluly jen dvě...“ S díky jsme odmítli a pak se úspěšně přepravili nazpět.

Středa 20. června 1990 (Hubertus – Kyselka; cca 9,6 km): Ve středu odjeli domů Luďa s Petrou, a tak jsme se museli trochu přeskupit v kánoích. Jirka a Karel singlovali, Jarka přešla k Pavlovi a Míša k Helče, jež obsadila pozici zadáka na uvolněném parníku. Jen posádka Standa - Pavla zůstala beze změny. Za horkého dusného počasí jsme vypluli na dnešní trasu, kterou jsme zahájili sjetím lahůdky v podobě peřeje Hubertus - jednoho z nejatraktivnějších míst na Ohři. Háčci byli řádně skropeni vodou z příděmi rozražených vln, ale bylo to super. Krátká cesta uběhla v pohodě a v závěru jsme ještě stihli absolvovat panákovou smršť ve špičkové hospůdce v Dubině. Pak však vypukla zcela jiná smršť a to sice dešťová, když se náhle shůry začaly na nás lít tuny vody. Pavla se Standou se chtěli separovat a tak sjeli k [jezu v Radošově](#), kde si postavili stan. Ostatní se nouzově utábořili v Kyselce ve velkém áčku. To na rozdíl od podstatně menšího stanu Pavly a Standy dešti odolalo. Ti dva však byli totálně vyplaveni...

Čtvrtek 21. června 1990 (Kyselka – Klášterec; cca 30,0 km): A zase bylo hezky. Po nočním dešti se ráno rozjasnilo, řeka stoupla a tekla rychlým tokem, což jsme na její peřejnaté části s balvanitým korytem obzvlášť ocenili. Přestože jsme jeli nejdelší trasu celé vody, ani nám to nepřišlo. Jednalo se totiž o z vodáckého hlediska velmi pěkný úsek. Zejména pak nejobtížnější peřej Velichov, za níž je řeka již širší, byla skvělá. Konečně došlo i na cvaknutí, které postihlo Standu s Pavlou. Přitom se jim podařilo rozbít v kanoi volně pohozený třešňový kompot, který si Standa šetřil pro Peršinga, a ve finále se Pavla o střepy z rozbité sklenice pořežala. Několik kousků se podařilo i Pavlovi s Jarkou. Nejprve je proud zahnal pod strom

padlý přes řeku, za nějž se Pavel krkem zachytil jako prase na hák - propuštěn byl v okamžiku, kdy vytažen ze sedačky ležel na zádi - poté si zahráli na obojživelníky a v poměrně slušné rychlosti uprostřed přeje doslova přeskákali přes mohutný balvan. V Klášterci jsme se utábořili na malém plácku u řeky a večer se vydali do nedaleké hospody...

Pátek 22. června 1990 (Kláštorec): Pavla měla tento den svátek, a tak jsme dopoledne na místě strávili přípravou na večerní oslavu. Jako dary jsme zvolili praktické lahvinky vína, které jsme omotali mucholapkou a vyzdobili květy natrhanými z keřů v místním parku a nafouknutými prezervativy. Ty kupovali společně Pavel s Míšou, Jarkou a Helčou a prodavačka na tuto skupinku jen koukala, když odešla na druhý konec pultu pro mucholapky a odtud volala: „A co ještě chcete?“

„Krabičku prezervativů,“ musel chtít nechtít volat na celou prodejnu zpět Pavel, a protože se zrovna předtím bavil s Míšou uvažoval nad tím, jestli ho ta bába nemá za nějakého pedofila.

Odpoledne jsme polehávali ve stanu, Míša hrála na kytaru a „vojtíla“ texty ve zpěvníku. „Mám plechovej hrnek...“ v Severním větru změnila na „Mám plechovej mozek“, v Rovnou, tady rovnou pro změnu zpívala doslova: „Z ‚Kentucky‘ do ‚Tenesé‘“.

Večer se oslava svátku velmi vydařila, zejména pak díky šikovně předaným lahvím, které Pavla převzala přesně tak, jak jsme chtěli - mucholapkou do dlaně...

Sobota 23. června 1990 (Kláštorec – Praha): Ten den jsme sbalili a odjeli z této mimořádně vydařené akce domů. Pro loď zase přijel Standův kamarád s nákladřákem, přičemž si k němu Standa přihodil singlovku, kterou „nalezl“ kdesi v okolí...